

Důfajme,
že ho nikdy
nebudeš
potřebovat

Carolina Setterwall

Ljndeni

Dúfajme, že ho nikdy nebudeš potrebovať

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Carolina Setterwall

Dúfajme, že ho nikdy nebudeš potrebovať – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Důfajme, že ho nikdy nebudeš potřebovat

Carolina Setterwall

Důfajme,
že ho nikdy
nebudeš
potřebovat

Ljndeni

Tvoj mail ma prekvapil. Keď prišiel, práve som sedela na pohovke a dojčila. V poslednom čase vlastne nič iné nerobím. Dojčím a sedím tak ticho a nehybne, ako sa len so spiacim dieťaťom v náručí dá, a desím sa okamihu, keď sa zobudí a opäť spustí krik. Nakrímim ho, chvíľu nehybne sedím, potom sa ho pokúsim uložiť, aby som sa osprchovala alebo niečo zjedla, môj plán však stroskotáva a ja si znovu sadám na pohovku a dojčím. A tak to ide deň čo deň. Ivan má necelé dva mesiace a ty si opäť u niektorého zo svojich klientov a pracuješ na ďalšej zákazke, nič bližšie však neviem, pretože o svojej práci takmer nehovoriš. Nejaká reklamná produkčná spoločnosť či ďalší režisér na voľnej nohe práve využíva tvoje technické znalosti. Keď sa ťa spýtam, aký si mal deň, ako vždy len odsekneš, že tvoja práca je taká nudná a nezaujímavá, že v skutočnosti ani nechcem počuť odpoveď. Kedysi som dobiedzala a trvala na svojom, no dnes už nie. Keď budeš mať chuť hovoriť o práci, sám sa pustíš do reči.

A ja zatiaľ nerobím nič iné, len dojčím. Cestou z práce mi napíšeš esemesku a pýtaš sa, čo máš kúpiť na večeru. Teraz sa o domácnosť staráš najmä ty. Chodíš do práce, nakupuješ, varíš, upratuješ, hráš sa s mačkou, ktorú sme od Ivanovho narodenia značne zanedbávali. Predtým pravidelné cvičenie si odložil na neurčito. A ja len dojčím a dojčím. A vtom, v jeden štvrtok začiatkom mája, pár minút po jednej popoludní, dostanem od teba mail.

Od: Aksel

Komu: Carolina

Dátum: 8. mája 2014, 13:05

Predmet: Keby sa mi niečo stalo

Čo by si mala vedieť, keby sa mi niečo stalo.

Moje heslo do počítača je: ivan2014

Podrobný zoznam všetkých náležitostí nájdeš v priečinku
Dokumenty/Keby som zomrel.rtf

Dúfajme, že ho nikdy nebudeš potrebovať.

/Aksel

Mail si musím prečítať trikrát za sebou. Spočiatku ničomu nerozumiem. Prečítam si ho ešte raz a prepadne ma úzkosť. Tretie čítanie vo mne vyvolá mrzutosť a podráždenie. To si celý ty! Na svete niet nikoho, kto by bol cynickejší a necitlivejší než ty. Si až chorobný realista. Ty, s tvojimi strohými esemeskami a mailmi. S tvojimi heslami, ktoré pravidelne meníš a ktoré musia byť kombináciou malých a veľkých písmen, číslíc a špeciálnych znakov. Ty, ktorý si sa jasne vyjadril, že keď umrieš, nechceš byť pochovaný na cintoríne, ale tvoj popol sa má rozptýliť vo vetre na mieste, kde nikto nebude mať pocit, že musí pravidelne chodiť so sviečkami a kvetmi. Nikto iný by takýto mail neposlal, a už vôbec nie uprostred dňa, z práce, svojej priateľke, ktorá sedí doma na pohovke a dojí. Nikto okrem teba.

Na mail neodpoviem. Opýtam sa ťa naň neskôr. Sedíme za stolom a večeríme. Chcem vedieť, čo to malo znamenať, a odpoveď, ktorú dostanem, ma neprekvapí. Vravíš, že to bol len momentálny impulz, myšlienka, ktorá ti skrsla v hlave,

a že opatrnosti nikdy nie je dosť. V každom prípade je podľa teba dobré, aby som tieto veci vedela, keby sa ti, nedajbože, niečo stalo. Tým považuješ celú záležitosť za uzavretú a viac sme sa o maile nebavili.

2009 – 2014

OKTÓBER 2014

Je októbrová nedela. Obaja sme vyčerpaní a nervózni. Takmer vôbec som nespala, pretože som zas musela celú noc kŕmiť Ivana. Doteraz sa mi nepodarilo naučiť sa zaspáť počas krátkych prestávok medzi dojčením a vzhľadom na to, že Ivan bude mať už osem mesiacov, nerobím si veľké nádeje, že sa k tomu ešte niekedy dopracujem. Ustavične som unavená a dnes som navyše mrzutá a precitlivená, zatiaľ čo ty si v časovom strese a snažíš sa čo najskôr dokončiť rozpracované projekty. Svojim klientom si sa ešte nepriznal, že už o týždeň nastupuješ na polovičnú otcovskú dovolenku, čo je momentálne hlavným dôvodom našich hádok. Chcela by som, aby si zvolnil tempo a mal viac času a energie na náš život, na naše dieťa, na náš svet. Ty si však proti. Síce ma presviedčaš, že po ničom inom netúžiš, no teraz to skrátka nejde. Pokúšaš sa mi vysvetliť, že ako živnostník si v inej situácii. Dlhé roky si si budoval svoju klientelu a keby si sa na pol roka či na dlhšie z branže vytratil, nájdu si za teba náhradu. Jednoducho ťa vymenia. Aj ty si totálne vyčerpaný. A keď sa snažíš uvoľniť, vyzeráš nešťastne. Pri pomyslení na to, že čochvíľa budeš musieť zostať doma, pol dňa sa starať o Ivana a ďalšieho pol dňa pracovať, sa ťa zmocňuje úzkosť. Ja tiež žijem v ustavičnom strese. Som podráždená a nervózna. Takto som si náš rodinný život nepredstavovala. Vravíš, že som dobre vedela, do čoho idem, keď som sa rozhodla mať s tebou dieťa. Odvetím, že som dúfala, že to bude iné. Nechcem ťa trápiť a ty mňa tiež

nie, no v poslednom čase sa to zdá čoraz ťažšie. Zatiaľ sa však nevzdávame a bojujeme ďalej.

Už tri týždne bývame v novom. Na sťahovanie sme si vybrali najhorší možný čas, no predsa sme to nejako zvládli. Balili sme po nociach, využijúc každú krátku chvíľu, keď Ivan konečne zaspal. Väčšinou sme mlčali a snažili sa vyhýbať témam, ktoré by jedného z nás ranili alebo vyústili do hádky. Tým istým štýlom sme sa presťahovali a teraz je už takmer všetko vybalené. Zvyšok bude musieť počkať do zajtra, pretože naše auto sa začalo kaziť. Musíme ho zaviezť k vašim, aby sa naň pozrel tvoj otec. Ivana vložíme do autosedačky na zadnom sedadle, ty si sadneš vedľa neho a ja šoférujem. Nemôžem si pomôcť a už po stýkrát veselým tónom, ktorým však nikoho neoblafnem, zopakujem, že by bolo fajn, keby sme vodičák mali obaja. Zatneš zuby a precedíš, že si ho čoskoro urobíš. Radšej pokrčím plecami a nepýtam sa, čo znamená čoskoro. Nemám chuť ani silu zas sa hádať. V skutočnosti ma moja uštipačná poznámka mrzí a najradšej by som ju vzala späť. V aute sa rozhostí ticho. Ivan sa tvári spokojne a ty ho zabávaš zvukmi a hračkami, aby mu dobrá nálada vydržala čo najdlhšie. Keď Ivan plače, zle sa mi šoféruje, a nikto ho nedokáže rozosmiať tak ako ty. Keď sa blížime k domu tvojich rodičov a ja mlčky počúvam, ako sa vzadu hráte, pomyslím si, že napriek všetkým problémom a starostiam svoju rodinu nadovšetko milujem. Skrátka len prežívame trochu ťažšie obdobie, to je všetko.

Pomáhaš otcovi s autom, zatiaľ čo ja pijem čaj s tvou mamou. Snaží sa zistiť, ako sa máme. Robí to síce diskrétno a s rešpektom, no i tak sa cítim ako na výsluchu. Odpovedám, tiež s rešpektom, no podstatne menej diskrétno, že je toho na nás trochu priveľa. Že takmer nespím a ty si v ustavičnom strese. Sťahovanie bolo náročné, Ivana trápia nočné mory, neustále je hladný a pýta si jesť. Ale my si z toho ťažkú hlavu nerobíme, náš predsa niečo len tak ľahko nerozháďe, zaklamem.

Vtom sa na príjazdovej ceste zjaví tvoj starší brat. Rodičom svoju návštevu vopred neoznámil a cez kuchynské okno vidím neskrývané prekvapenie, ktoré sa zračí na vašich tvárach. S úsmevom na tvári sa objímate a brat ťa pri tom potľapká po pleci. V jeho náručí sa priam strácaš. Odjakživa bol silnejší než ty. Síce nižší, no zato širší a mocnejší. Utrúsi akúsi poznámku, ty sa rozosmeješ a spolu sa vydáte smerom k domu. Rýchlo vybehneš hore schodmi a ponáhľaš sa do kuchyne, chceš mu ukázať Ivana. Tvoj brat mal doteraz možnosť vidieť ho len jediný raz. Niežeby nechcel, no v poslednom čase sme všetci mali priveľa povinností a málo času. Privinie si synovca na hrud' a podotkne, že poriadne podrástol a vyzerá presne ako ty. Volá ťa braček. Ty si naleješ pohár koly, zatiaľ čo on plnými dúškami popíja kávu. Potom sa vrátite k autu. Posadím Ivana do nosiča, vyložím si ho na brucho a vyjdem za vami do záhrady. Z vrečka vytiahnem mobil a odfotoím si vás, ako stojíte pri aute a snažíte sa zistiť, prečo nefungujú stierače. Samozrejme, že sa vám to nepodarí. Na fotografii ste všetci traja. Stojíte chrbtom k objektívu a jeden z vás sa škriabe na hlave. Dvaja bratia a otec, ktorí sa vidia naposledy, no zatiaľ o tom nemajú ani potuchy.

APRÍL 2009

Je Valpurgina noc a ja sa práve chystám na párty, ktorú organizujú moji priatelia v budove bývalej školy na ostrove Adelsö. Budovu si na pár dní prenajali a premenili ju na tropický raj. Ich večierky sú legendárne. Pozvú na ne stovky ľudí a tí, ktorým sa podarí kúpiť lístky skôr, než sa beznádejne vypredajú, majú v cene aj miesto v autobuse zväzajúcom hostí na miesto určenia. V aule s vysokým stropom, vŕzgajúcou podlahou a všadeprítomnou jemnou vôňou dreva predávajú pivo a víno za nákupné ceny. Organizátori sú hudobníci a ľudia

z kreatívnej branže a zakaždým sa im podarí zohnať niektorú z mojich obľúbených kapiel. Toto je štvrtý či piaty raz, čo sa mám zúčastniť na ich párty, a už sa neviem dočkať.

Dovŕšila som tridsať rokov a môj lúboštný život je čistá katastrofa. Mám za sebou ďalší rozchod. S chlapíkom z Norrlandu som síce chodila len krátko, no spočiatku som si naozaj myslela, že by mohol byť ten pravý. Rýchlo som však pochopila, že to bola len moja naivná predstava. Rovnako ako predošlých bývalých, aj jeho som poslala k vode cez mail. Napísala som mu, že nespravil nič zlé, že chyba nie je v ňom, ale vo mne a že skrátka v tejto chvíli nie som na vážny vzťah pripravená. Neviem, prečo je pre mňa také ťažké niekoho odmietnuť. Pri myšlienke, že mu ublížim, ma prepadne úzkosť a predstavujem si, že som mu nielenže skazila najbližšie dni či dokonca celé týždne, ale možno aj naštrbila sebadôveru a zničila radosť zo života. V tom okamihu ma ovládne taký neprekonateľný pocit viny, že som už párkrát zostala vo vzťahu len preto, aby som necítila tú nepríjemnú úzkosť. No slúbila som sama sebe i svojmu terapeutovi, že s tým prestanem, a preto, keď cítim, že vzťah nemá zmysel, skončím ho oveľa skôr. Úzkosti som sa však nezbavila. A teraz som to mala prežívať celé odznova.

Tento rozchod však našťastie prebehol hladko a bez zbytočných drám. Pravdepodobne preto, že sme spolu chodili len zopár týždňov, a myslím si, že aj on cítil, že to nie je ono. Zobral to až tak dobre, že sa rozhodol nechať si svoj lístok na párty, ktorý by si, nebyť môjho ustavičného naliehania, vôbec nekúpil. Plánovali sme ísť spolu ako priatelia, nič viac.

Keď ho zbadám v autobuse, cítim sa trochu trápne, no prekonám sa, objímam ho na privítanie a predstieram, že všetko je v najlepšom poriadku. Že som emancipovaná, slobodná žena, ktorá presne vie, čo chce. V skutočnosti však nemám ani poňatia, čo chcem. Neviem to už dlho. Podvedomá túžba prestať strácať drahocenný čas s nesprávnymi mužmi a konečne

si nájsť niekoho, kto za to skutočne stojí, zjavne nebola dostatočne silná, aby som ju uskutočnila. V mojom živote už niekoľko rokov vládol poriadny chaos. To však Norrlandan nemusel vedieť. Aj tak už spolu nie sme a ani nebudeme. Sedím v autobuse, popíjam víno a s klesajúcou hladinou v pohári a pribúdajúcimi kilometrami, ktoré ma delia od Štokholmu, sa cítim čoraz lepšie. Všetko je viac-menej tak, ako má byť.

Tancujem ako o život a už nikdy nechcem prestať. Moje ústa sa nevedia nabažiť vína a telo sa neustále musí hýbať v rytme. Vyleziem na široký okenný parapet starej auly a tancujem celkom sama, vychutnávajúc si vlastnú nedostupnosť, pričom cítim, že na seba pútam pohľady. Medzi priateľmi som notoricky známa tým, že keď sa dostanem do nálady, leziem na nábytok, na barové pulty, stoličky, reproduktory, pódiá či parapety a tancujem. Úplne sama, odrhnutá od reality. Už sa z toho pomaly stala tradícia a neporuším ju ani dnes. Striedam parapet a tanečný parket a spolu s priateľmi spievam z plného hrdla. Keď vidím, že rad pred toaletami je prídlhý, vybehnem sa vycikať von do lesa. Sem-tam v dave ľudí zazriem Norrlandanovu tvár a zakaždým uprene hľadí priamo na mňa. Zamáva mi alebo pokýva hlavou, no v očiach sa mu zračí smútok. Moji priatelia ho začnú volať Psí pohľad. Smejeme sa z neho, je to kruté a protivné, ale je mi to jedno. Som opitá, chce sa mi tancovať a všetko je tak, ako má byť.

A vtom sa znenazdajky zjavíš priamo predo mnou. Nikdy predtým som ťa nevidela, určite sme sem neprišli tým istým autobusom. Tvoj kamarát, môj známy, vraví, že mi chce predstaviť niekoho, kto „je zo mňa úplne hotový“. A ty vedľa neho len stojíš a usmievaš sa od ucha k uchu. Si vysoký a chudý, s úsmevom ako kovboj zo starého filmu, pokrúteným a krivým, širokým a srdečným. Pomyslím si, že by z teba bola vydarená karikatúra. Taká, ktorá okamžite každého rozveselí. Na hlave máš čiapku. Musím poriadne zakloniť krk, aby som

ti videla do tváre. Nepočul si, akými slovami mi ťa predstavil náš spoločný známy, ale to je jedno. Nepôsobíš na mňa ako typ, ktorému by to nejako výnimočne prekážalo.

Keď mám v sebe zopár pohárikov, zvyčajne preberám iniciatívu. Možno zo strachu z odmietnutia sa chopím príležitosti hneď, ako sa naskytne, a dnes večer si tou príležitosťou ty. Rozhodla som sa, že sa mi páčiš. Vysoký a trochu krivý, s úžasným úsmevom. A tvoje oči sú obrovské. Naozaj by ťa mal niekto nakresliť, výsledok by určite stál za to. Vezmem ťa za ruku a ťahám ťa von na dvor. Neprotestuješ a necháš sa viesť. Vonku je ešte stále svetlo, nemôže byť viac ako deväť, ale koho už zaujímajú také banality. Mňa nie a teba isto tiež nie. Tvoje oči na svetle žiaria a sú až neveriteľne modré. Zaujímalo by ma, či nosíš šošovky. Chcem sa ťa na to spýtať, no zarazím sa. Teraz na to nie je vhodná chvíľa.

Na dvore predávajú hotdogy vo výklenku budovy, ktorá kedysi slúžila ako prasací chliev. Postavíme sa do radu a ty ma pevne držiš za ruku. Vyzeráš, že by si ma pobozkal pri najmenšom náznaku povzbudenia, no ja som zdržanlivá. Spýtam sa ťa, koľko máš rokov, a ty odvetíš, že dvadsaťosem. Spadne mi kameň zo srdca, bála som sa, že si oveľa mladší. Vyzvedám, kde pracuješ, odpovieš, že v oblasti médií. Som zvedavá, ako zareaguješ, keď ti poviem, že pracujem v hudobnom priemysle a organizujem veľké podujatia a koncerty, no ty sa ma na nič nepýtaš. Môj vek ani povolanie ťa zjavne nezaujímajú. Zdá sa, že jediné, po čom túžiš, je obsypať ma bozkami. Hľadím na tvoj nákazlivý úsmev a rozhodnem sa, že nič viac mi netreba. Vezmem ťa za ruku a vediem ťa preč od stánku smerom k veľkej breze na lúke za školou. Sotva pred hodinou som sa tam bola vycikať. Z tanečného parketu sa s dunením šíri basová linka a ja sa nakloním a pobozkám ťa.

Bozk mi opätuješ a vezmeš moju tvár do rúk. Neskutočne sa mi to páči. Páči sa mi, ako bozkávaš, páčia sa mi tvoje ruky, tvoja vysoká postava a tvoje krivé ústa, ktoré sa nikdy nepre-

stávajú usmievať, ani vtedy, keď sa bozkávaš. Vrhne sa na seba ako tínedžeri. Tisneš sa na mňa celým telom, chrbát sa mi odiera o brezu a tričko mám už celé špinavé od kôry. Keby som mala postavu ako modelka, vyskočila by som do vzduchu a obomkla ťa nohami, no nespravím to. Len stojíme a prítiskame sa o brezu ako dvaja nadržaní pubertiaci.

Pošepnem ti, že sme ešte neskončili, no vnútri to robiť nesmieme. Priznám sa, že tam na mňa ktosi márne čaká a nechcem mu ublížiť. Nie som si istá, či som to vyslovila preto, aby som sa pred tebou vytiahla, alebo zo mňa skutočne hovorí ohľaduplnosť. Možno sa len v tvojich očiach snažím vyzeráť lepšia, než v skutočnosti som. Svet sa mi rozmazáva pred očami, reagujem pudovo a impulzívne. Celý večer striedavo tancujeme každý so svojimi priateľmi a podchvíľou sa stretávame na našom mieste pri breze. S každou pribúdajúcou hodinou sú naše stretnutia čoraz intenzívnejšie. Vymeníme si telefónne čísla, čo podstatne uľahčí dohadovanie ďalšej horúcej chvíľky pri breze.

O jednej v noci sa párty končí a pred budovou už čakajú dva autobusy, ktoré nás odvezú späť do Štokholmu. Počkáme, kým nastúpi Psí pohľad, a sadneme si do druhého autobusu, aby sme sa mohli nerušene celú cestu bozkávať. Sedíme celkom vpredu a zo sedadiel za nami sa ozýva veselý krik. Zábava je zjavne stále v plnom prúde. Podávaš mi jedno slúchadlo a púšťaš mi AC/DC. Podotknem, že ich hudbu veľmi nemusím, a dodám, že som s nimi zopárkrát pracovala. Snažím sa, aby môj hlas znel ľahostajne, akoby to bola tá najsamozrejmejšia vec na svete. Táto informácia však na teba zjavne nespravila bohvieaký dojem. Pokrčíš plecami, prepínaš pesničky a nástojíš, aby som si vypočula túto a túto a ešte túto. Potom sa ku mne nakloníš a vtisneš mi dlhý bozk. Zdvihneš ma do náruče a obkročmo si ma posadiš na kolená. Milujem pocit, keď ma takto zodvihneš, a ešte viac milujem, keď ti môžem sedieť v lone.

Keď autobus o hodinu neskôr zastane na námestí Medborgarplatsen, celé líca a bradu mám doškriabané od tvojho strniska. Už dávno som sa tak vášnivo nebozkávala. Vystúpime z autobusu a chceš ísť ku mne, ale to ti nedovolím. Chvíľu naliehaš, no ja trvám na svojom. Navrhneš, že by sme mohli ísť k tebe. „No tak,“ snažíš sa ma presvedčiť, „nechcem nič, len si vedľa teba ľahnúť.“ „Nie,“ odvetím, „dnes v noci spím sama.“ Nepotrebujem, aby si si o mne myslel, že som typ ženy, čo sa s chlapom vyspí hneď na prvom rande. No keby sme spolu skončili v byte, stalo by sa to. A to nechcem. Teda chcem, ale nie hneď teraz. Chcem ťa ešte vidieť, chcem, aby toto bol len začiatok. Rozlúčime sa a chvíľu hľadím na tvoj vzdalujúci sa chrbát a hlavu, ktorá sa pohybuje do rytmu hudby zo slúchadiel. Skôr než zaspím, pípne mi od teba esemeska. Píšeš, že som krásna a že ma chceš opäť vidieť.

OKTÓBER 2014

Zobudím sa vedľa Ivana a pozriem na hodinky. Ukazujú pol siedmej a ja si pomyslím, že túto noc sme sa vyspali relatívne dobre. Väčšine ľudí by to nestačilo, no v našom svete je to viac ako dosť. Ivan bude mať čoskoro deväť mesiacov, a hoci sme mu pred tromi týždňami pri sťahovaní do nového bytu zariadili vlastnú izbu, väčšinu času spávam s ním na matraci v jeho izbe. Začali ho totiž trápiť nočné mory a navyše ho musím kŕmiť tri až šesťkrát za noc. Pôvodne sme dúfali, že konečne budeme môcť noci tráviť spolu sami, len ty a ja. Včera večer, kým ty si sedel v kuchyni a pracoval, ja som sa od desiatej do jedenástej snažila utíšiť nášho syna a ďalšie dojčenie nemalo konca-kraja, napísala som ti správu, že túto noc budem znova musieť zosťat s Ivanom. Odpísal si OK a dobrú noc. O chvíľku nato som počula tvoje kroky medzi kúpeľnou a obývačkou. Zhasol si všetky svetlá, umyl si si zuby, prezliekol si sa a ľahol si si spať.